

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

La sessió es reprèn a . Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026 (debat de totalitat)

200-00027/15

El tercer punt de l'ordre del dia... (*remor de veus*) –silenci, si us plau–, és el debat i votació de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presenta la iniciativa la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

Té la paraula.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Moltes gràcies, president. Honorable president Illa, consellers i conselleres, diputats i diputades, equip d'Economia que també ens acompanya aquesta tarda, amb el secretari general i el director general de Serveis Jurídics, i a tots aquells que ens poden escoltar a través d'altres mitjans, molt bona tarda.

Aquesta segona part del debat d'avui és per presentar la llei d'acompanyament dels pressupostos, la que es coneix com la llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic. Una llei que acompanya els pressupostos i que intenta també, doncs, avançar de manera transversal i necessària per adaptar l'acció del Govern als reptes que té en aquest any 2026 i que no només afecta, òbviament, partides pressupostàries, assumptes pressupostaris, sinó també lleis que ens han de facilitar tirar endavant mesures en diferents àmbits, com hem parlat aquest matí: habitatge, drets socials, infraestructures o la pròpia política fiscal.

Doncs bé, aquesta, doncs, no és una norma accessòria; és una llei útil, l'actualització institucional, administrativa i financera, amb un text ampli que està dividit en quatre parts, cent disset articles, dotze títols i modificacions de prop de vuitanta-cinc normes. És a dir, modifiquem vuitanta-cinc normes en aquesta llei de mesures fiscals, financeres i administratives.

Amb la finalitat de racionalitzar el règim vigent, es modifiquen setanta taxes, se'n deroguen vint-i-dos i se'n creen tres, amb l'objectiu de fer alguns ajustos tècnics i també de reduir càrregues administratives i fiscals als ciutadans.

Pel que fa a les mesures fiscals, el que fem és un exercici de racionalitat i de coherència: ordenem millor el sistema tributari i eliminem algunes figures residuals. No es tracta moltes vegades d'acumular més càrregues, sinó de racionalitzar. I en aquest sentit, com deia, eliminem vint-i-dues taxes i en creem tres de noves. Aquestes vint-i-dues que suprimim tenien una recaptació molt petita, no arribava a cinc mil euros, la qual cosa demostra que segurament, doncs, no tenien cap impacte i, en canvi, sí generaven càrrega administrativa als ciutadans. I, per tant, ens ha semblat adequat, amb una anàlisi prèvia i un estudi previ, eliminar-les.

Després se'n creen tres noves, aquestes sí que tenen una recaptació més important, de prop de mig milió d'euros, que, en aquest sentit, doncs, sí que amb l'anàlisi s'ha vist que era interessant poder-les poder generar.

És important, suprimim moltes taxes de rendiment ínfim i en creen molt poques, però ben orientades. Això és el que hem de fer, una política fiscal més ordenada, més selectiva i molt més eficient des del punt de vista administratiu.

També actualitzem el cànon de l'aigua. És un dels elements que apareix en aquesta llei, perquè volem donar a l'Agència Catalana de l'Aigua un marc econòmic més estable i més capacitat d'inversió. Per tant, des del punt de vista fiscal, poques modificacions.

L'any 24-25 ja vam fer algunes modificacions a l'ITP, també a l'IRPF en els trams més baixos, fins a 33.000 euros, que afavorien el seixanta-tres per cent dels contribuents catalans, que ho han vist i ho veuran en l'aplicació de la renda del 2025 que estan fent a tots els contribuents fins al 30 de juny. I, per tant, algunes modificacions petites, perquè el gran gruix de la política fiscal –s'ha dit aquest matí– s'havia aprovat l'any 2022 i, per tant, el que hem fet són alguns ajustos en ITP, alguns ajustos en IRPF i ara aquesta eliminació de vint-i-dues taxes que ens semblaven supèrflues i que milloren, racionalitzen i faciliten la vida molt sovint dels ciutadans en la relació amb l'Administració.

Hi ha tot un seguit de mesures també en l'àmbit de la simplificació i l'agilització administratives. Saben que aquest és un dels nostres objectius, reformar l'administració, simplificar-la, fer-la més propera al ciutadà. Doncs, en aquest sentit, veiem alguns elements interessants.

En l'àmbit de les finances públiques, modernitzem i flexibilitzen la funció interventora de la Intervenció General. Molt important. Permetem la fiscalització en fase de resolució, el que fa molt més àgil reduir terminis i guanyar eficiència, que a l'Administració, que és molt garantista i que té moltes càrregues, és important també en la mesura que mantinguem la qualitat, mantinguem les garanties poder reduir aquestes actuacions. I, per tant, ho fem en la Intervenció General.

També s'actualitzen els procediments de comprovació material i els conceptes objecte de control i es simplifica la normativa de control intern de les entitats del sector públic.

Hem d'anar revisant les normes, hem d'anar racionalitzant i simplificant, sempre en benefici del ciutadà i de la millor gestió, que al final acaba repercutint en els ciutadans. Sempre té un impacte en el ciutadà. I, per tant, per nosaltres és important.

També s'actualitzen les competències comptables de la Intervenció General i la integració de sistemes corporatius. Reforcem la qualitat de la informació i la preparació del compte general. És una obsessió per a aquest Govern donar la millor informació possible, tenir tot publicat a les nostres xarxes. Veuran que des de la setmana passada, doncs, ja poden trobar tota la informació del pressupost de l'any 26, però també dels pressupostos anteriors: informes d'execució mensuals, trimestrals... Realment hi ha moltíssima informació, perquè el que volem és ser el màxim de transparents possibles, perquè també les dades ens permetin prendre decisions, els permetin també vostès prendre decisions i fer anàlisis completes de la situació de les finances i de l'economia de la Generalitat.

També, pel que fa a entitats del sector públic, introduïm membres independents en els seus òrgans de govern. També un objectiu –el conseller Dalmau ho va presentar ja fa molts mesos– introduir coneixement de persones independents dins els nostres òrgans. Doncs ho fem també en algunes entitats. I reforcem funcions en organismes com l'Agència de Ciberseguretat o l'Aguas, dues agències importants, on ampliem capacitats i, a més a més, millorem els seus recursos. Una millora per a la governança i també per a una menor dispersió de l'Administració.

En el procés administratiu, també impulsem l'intercanvi d'informació entre administració molt important i entre el sector públic. Per poder prendre les millors decisions, necessitem compartir dades; necessitem que sigui fàcil compartir dades entre departaments, entre administracions, entre l'Administració i el sector públic i, per tant, fem un avenç en això i reconeixem el dret dels particulars a accedir a aquestes dades mitjançant un espai personal, privat i segur.

I a més, un compromís temporal molt concret: la transformació digital en el termini màxim de dos anys, sobretot en procediments i activitats econòmiques, d'urbanisme,

medi ambient i intervenció en l'edificació per a la construcció. Necessitem accelerar també el ritme de la construcció.

També hi ha un paquet de mesures en l'àmbit de l'habitatge. L'habitatge, es crea un mecanisme, en habitatge es crea un mecanisme estable, voluntari i segur de finançament col·lectiu per a rehabilitació. També per permetre comunitats de propietaris de les àrees de conservació, millora i rehabilitació, accedir a finançament privat sense crear nous tributs ni recàrrecs nous sobre l'IBI. Per tant, també elements interessants en l'àmbit de l'habitatge.

Altres mesures rellevants que destaco. El projecte incorpora altres mesures sectorials de gran interès orientades a adaptar millor la regulació a les necessitats del país. Per exemple, en turisme, es fixa en quatre persones el nombre màxim d'ocupants d'un pis turístic, una mesura concreta amb impacte en l'ordenació de l'activitat i de la convivència del nostre país.

En biodiversitat i patrimoni natural, actualitzem diferents marcs normatius sobre espais naturals, paisatge i protecció ambiental. També incloem ajustos en matèria forestal, contaminació acústica i protecció dels animals.

En règim local, introduïm millores relatives al lliurament de fons, subvencions i determinats aspectes de personal. És un bloc menys visible però molt important per a la realitat quotidiana del món local i dels nostres ajuntaments.

Igualment, també trobem mesures sectorials en àmbits com la salut, serveis socials, educació o dependències.

Tot això reforça la idea que és una llei transversal, que és una llei que millora la governança, que és una llei que intenta posar al dia múltiples instruments públics que han de facilitar la vida dels ciutadans.

En definitiva, aquesta no és una llei de grans titulars, és veritat, normalment la llei de polítiques fiscals i financeres, si no hi ha grans modificacions fiscals, no és una llei que generi titulars, però és una llei de reforma concreta, de simplificació útil i de millora efectiva del funcionament públic, molt important també per tirar endavant les polítiques públiques.

En l'àmbit de la fiscalitat –ja acabant–, ho recordo, vint-i-dues taxes suprimim i tres que en creem de noves. Aquesta dada resumeix molt bé l'esperit de la norma: menys dispersió, més coherència i millor orientació als instruments públics.

Ho és també en l'àmbit administratiu, perquè reforça el control, la digitalització i la governança, la bona governança.

I ho és en habitatge, perquè dota l'Administració de més eines de transparència, d'inspecció i d'intervenció efectiva. Són mesures per governar millor, per simplificar més i millor i per servir millor la ciutadania, que és, al cap i a la fi, per al que nosaltres som aquí.

Moltes gràcies i bona tarda.

El president

A continuació intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, de major a menor, d'acord amb els precedents anteriors legislatures.

I en primer terme, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; gràcies, president. Bona tarda, conselleres i consellers, diputades i diputats. Nosaltres, Junts per Catalunya, hem presentat esmena a la totalitat als pressupostos, com magníficament ha justificat aquest matí la nostra presidenta de grup, la Mònica Sales. Presentem també esmena a la totalitat a la llei de mesures, perquè, de fet, el que estem fent és presentar una esmena a la totalitat a aquest Govern, aquest Govern que van arribar amb la superioritat moral de «és que nosaltres venim a gestionar, ara toca la gestió», toca la gestió i resulta que vostès el que tenen és tothom absolutament en peu de guerra.

Amb gairebé dos anys tenim en aquests moments un país que no funciona i que resulta que ens tocarà reconstruir quan vostès –esperem que més d'hora que no pas tard hagin– passat d'aquí. Ni saben gestionar el present ni saben dibuixar el futur, perquè vostès no tenen cap mena de model nacional de país més enllà del model regional espanyol. I això queda palès, absolutament es demostra en aquesta llei de mesures, que no deixa de ser un simple recull d'ajustos normatius, de tecnicismes,

però que no té cap mena d'ànima, no té cap mena d'ambició nacional, no té cap mena de projecte.

I, mirin, els catalans patim una doble sobrepressió fiscal: la deguda, òbviament, a l'espoli espanyol i la deguda al pacte extremista que vostès van fer amb el tripartit, amb els Comuns i amb Esquerra Republicana. I aquesta llei de mesures no preveu absolutament cap rebaixa d'impostos. Des del 2023 s'ha incrementat la recaptació de l'IRPF en un trenta-set per cent. La meitat d'aquesta recaptació, que són 4.700 milions d'euros, no tenen cap mena de justificació, no són ni per increment de sous, no són per increment d'ocupació, sinó que són per la inflació. Per tant, rebaixar aquest IRPF no és una qüestió de dretes o una qüestió d'esquerres; és una qüestió de justícia. I fixin-se fins a quin punt és així, que hi ha moltíssims països europeus que això ho fan automàticament, rebaixar l'IRPF en funció de la inflació.

A més a més, aquesta és una mesura que es nota des de la primera nòmina i que qui la nota, a més a més, són especialment les classes

Fitxer 20

mitjanes i treballadores. Però és que resulta que vostès no han ni tingut la bonança de tocar l'IRPF, de fer la bonificació de l'IRPF per als afectats de la talidomida, aquest terrible fàrmac dels anys seixanta, de manera que en poguessin beneficiar-se immediatament, sinó que el que hauran de fer és beneficiar-se'n gràcies a la proposició de llei que el nostre company diputat, en Jordi Fàbrega, ha entrat en aquest Parlament.

Més impostos: successions i donacions. Tampoc han tocat ni el més mínim –ni el més mínim–, i això afecta el relleu d'empreses familiars; això afecta la transmissió d'habitatges de pares a fills, que, per cert, aquest 2025 ha assolit un màxim històric, perquè els pares han d'ajudar els fills, davant la crisi de l'habitatge, a poder tenir un pis.

Impost de transmissions patrimonials, zero, tampoc han tocat res. I, en canvi, nosaltres portem tota la legislatura fent-los propostes per poder rebaixar, bonificar els impostos. Però vostès, res de res. Al contrari, el que sí que han fet és apujar el

cànon de l'aigua, que ara resulta que no hi és, en aquesta llei de mesures, però no perquè l'hagin eliminat, no: perquè resulta que entre la llei de mesures del febrer i la d'ara, de maig-juny, el que han fet és apujar el cànon de l'aigua a través d'un decret llei.

Mentrestant, què està passant a l'altre costat, a Madrid? Doncs que vostès també, perquè és el PSOE, el que ens fan doncs és l'espoli fiscal de 21.000 milions d'euros, calculats l'any 2022. De fet, eren un 8,2 per cent del PIB, per tant, si ho traslladem ara a 2026, estem parlant ja d'uns 28.000 milions d'euros. Estem parlant també d'un dèficit històric d'inversions de 50.000 milions d'euros. I això ho diu Foment del Treball, que precisament, com saben, no és independentista. I, per tant, estem xuclats a impostos pel PSOE d'aquí; xuclats a espoli pel PSOE d'allà.

I amb aquest panorama arribem al pressupost de la Generalitat, que són 49.000 milions d'euros de despesa; 49.000 milions d'euros, i resulta que la recaptació fiscal total en són 74.000. Això és absolutament inassumible. Amb aquest pressupost no anem enlloc. Haver de patir any a any aquest dèficit entre el que es recapta en total i el que tenim de pressupost de despesa a la Generalitat és absolutament impossible, haver de patir el que marxa i no torna. I això vostès no ho defensen ni ho defensaran mai.

Nosaltres el que hem fet, amb la coordinació del diputat Canadell, és calcular departament a departament quin seria el pressupost mínim que faria falta, el pressupost mínim que necessitaria Catalunya i que es mereix Catalunya per poder sostenir el seu progrés i el seu benestar, però no amb dades de part, no, sinó basant-nos en barems europeus, en dades d'experts, en informes i estudis del propi sector. I resulta que això el que ens dona, i ho tenim perfectament detallat –jo els hi faré simplement un resum; tenen aquí doncs el detall de tots els àmbits, necessitats, etcètera, etcètera, ho tenim ben estudiat–, resulta que, per exemple, en Educació, la LEC, la pròpia llei d'educació de Catalunya, marca que hauríem de tenir un sis per cent del PIB; això vol dir que hauríem de tenir 7.000 milions d'euros més respecte al pressupost que vostès avui estan presentant. En Salut –ho va dir la consellera Pané, però ho van dir també els consellers Argimon i Balcells, ho diu tothom– hauríem de tenir 3.200 milions d'euros més. En Territori –ho diu Foment del Treball, ho diu també

l'ordre de magnitud de les cambres de comerç– hauríem de tenir 2.650 milions d'euros més. En Recerca, hauríem de tenir un u per cent públic de recerca respecte al PIB segons la llei de la ciència; això serien 1.400 milions d'euros més respecte al que vostès estan pressupostant. En Cultura, hauria de tenir un dos per cent del pressupost de la Generalitat –això és el consens del sector–; això voldria dir 434 milions d'euros més. En Esports, aprovat aquesta legislatura, hauríem de tenir un u per cent del pressupost de la Generalitat –s'ha aprovat en aquest Parlament aquesta legislatura–; això serien 347 milions d'euros més. També aprovat en aquesta legislatura, en Justícia, hauria de tenir el tres per cent del pressupost de la Generalitat, conseller Espadaler; això serien 83 milions d'euros més.

Vostès, si això ho sumen, tot plegat –i me'n deixo unes quantes, de partides, per no fer-me llarg– veuran que suma 17.882 milions d'euros; arrodonit, són 18.000 milions d'euros. Nosaltres proposem, evidentment que sí, una rebaixa fiscal, que són diners que no es perden, eh?, són diners que no van a les arques públiques, sinó que es queden a les butxaques dels ciutadans; això representaria una recaptació de menys 2.000 milions d'euros. Per tant, 18.000 milions d'euros de més despesa més 2.000 milions d'euros que deixaríem de recaptar són 20.000 milions d'euros que necessitaríem de més en el pressupost de la Generalitat respecte al que vostès avui estan presentant. Vint mil milions d'euros, els hi sona d'alguna cosa? Vint mil milions d'euros: l'espoli fiscal –sí, ja els ajudo. És l'espoli fiscal, eh? (*Aplaudiments.*) I això fent un pressupost absolutament de mínims –de mínims–, per tenir un país que pugui anar endavant.

És per això que nosaltres reclamem el concert, com tenen els bascos, com tenen els navarresos, ni més ni menys; poder recaptar tots els nostres impostos i poder-los gestionar. El nostre objectiu –ho saben– és la independència. Però, mentrestant, resulta que hi ha algú aquí que s'ha esborrat d'aquest objectiu. Home, doncs almenys que ens ajudin a defensar tot allò que ens acosti a la independència. És allò que el president Puigdemont va dir, el «mentrestant, independència». Què vol dir? Defensar, lluitar per les porcions senceres d'aquest pastís que és la independència, no pas per les engrunes. Perquè quan tu tanques en fals una carpeta tan important com pot ser el concert, evidentment, però també el català oficial a la Unió Europea, les competències integrals d'immigració, un traspàs real de rodalies,

què passa? Doncs passa que ja no el pots tornar-ho a negociar fins d'aquí a molts i molts anys.

I per això a Esquerra Republicana nosaltres sempre els hi hem estès la mà, i els hi seguim estenent la mà, per fer un front unitari independentista a Madrid i no pas que vagin amb la claudicació i amb la submissió. Perquè, quan vostès defensen, tots vostès, els 4.700 milions d'euros, la pregunta lícita és: a què renunciem? O sigui, de tots aquests números, que jo els he intentat doncs una mica resumir, que els tenim ben detallats aquí, que jo crec que podríem estar d'acord que són necessaris per al país, vostès a què renunciem? A tenir una bona educació per als nostres fills? A tenir una bona salut per als nostres pares? A poder viure amb seguretat? A tenir un model econòmic amb sous com Déu mana i amb uns sous ben remunerats i amb unes feines ben qualificades? Vostès, de tot això, de tot això que es mereix el nostre país, a què renunciem?

I la següent pregunta és: un cop han decidit que hi renunciem, per què hi renunciem? Per què vostès volen ser, tots vostès, còmplices de l'Estat espanyol? És per algun motiu potser inconfessable? Jo crec sincerament que no cal ser independentista per defensar aquests números que els hi estem dient. Simplement cal ser català, simplement cal voler revertir aquestes dades tan alarmants que tenim de que resulta que una de cada quatre llars a Catalunya està per sota de l'índex de pobresa i exclusió social, de que tenim una variació interanual del cinquanta-tres per cent en els expedients de regulació d'ocupació, que tenim ja un atur del 10,1 per cent, que tenim uns preus dels habitatges disparats, que tenim uns trens que no funcionen, que tenim uns resultats pèssims, absolutament, d'educació, que tenim unes llistes d'espera inassumibles a salut. A què volem renunciar, vostès? Només cal voler servir la nostra gent.

I, mirin, tenen un rècord en la seva legislatura. Vostès porten en aquest moment vint-i-dos mesos de govern. I resulta que m'he entretingut a buscar quants col·lectius diferents han sortit a manifestar-se o han dit que volien fer vaga. Saben quants n'hi ha, en vint-i-dos mesos? N'hi ha onze. Això és el trist rècord que tenen vostès en la seva legislatura, en el que va de govern. Un col·lectiu diferent que es manifesta o que vol fer vaga cada dos mesos. I jo avui els hi vull fer una descripció gràfica del

que és la seva legislatura en honor a tota aquesta gent. Els hi ensenyaré els cartells de convocatòria de vaga de tots aquests col·lectius. Mirin: (*l'orador mostra uns fulls*) pescadors, pagesos, usuaris de rodalies, gent que estima la llengua, llars d'infants, tècnics sanitaris, Agents Rurals, mestres i professors –avui mateix–, metges, bibliotecaris, treballadors socials, i els que deuen faltar. No els hi fa vergonya aquesta incompetència absoluta (*aplaudiments*) d'aquest Govern? Vostès creuen que això és normal? Són un govern absolutament sotmès, submís i somort, vostès que van arribar dient aquí que eren els de la gestió, els de la bona gestió. I, a més a més, ara sota l'ombra de la presumpta corrupció. I, a més a més, amb l'encobriment dels Comuns i d'Esquerra Republicana, que han fet que vostè, president Illa, no hagi, de moment, de comparèixer aquí al Parlament.

Què més veiem nosaltres en aquesta llei de mesures? Home, doncs que han eliminat els articles sobre la normativa experimental i espais de proves controlats. Què pretenien, que fóssim conillets d'índies, els catalans? Que els experiments, per exemple, amb habitatge de la Colau..., estendre'ls a tot el país? Jo crec que realment era tan surrealista que fins i tot vostès mateixos han acabat suprimint aquests articles.

I, en canvi, el que sí que no han eliminat és la modificació interessada de la llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs de la Generalitat perquè la consellera Montserrat –consellera Montserrat– pugui seguir fent recerca. I el meu company diputat Antoni Castellà, que des d'aquí li desitjo una ràpida recuperació, la va alertar a vostè que havia d'aclarir tota una sèrie d'informacions molt concretes i molt preocupants sobre l'ús de mitjans i recursos públics per beneficiar, particularment, la seva carrera professional, i que no podia ser que la llei de mesures del febrer continguéssin uns articles que el que fessin fos blanquejar o encobrir aquestes actuacions seves. I això ho van sotmetre a votació en la moció subsegüent a aquella interpel·lació, i es va votar que sí, va sortir aprovat, fins i tot amb els vots a favor dels Comuns i d'Esquerra Republicana. Però resulta que vostès, en la llei de mesures que avui estem aquí debatent, segueixen mantenint aquests articles perquè vostè se'n pugui beneficiar. Per tant, ja no és només vostè la culpable; ho és tot el Govern, ho és el president Illa. Perquè nosaltres, Junts per Catalunya, els ho hem explicat, avui els ho torno a

explicar jo, i, per tant, el que estan fent és encobrir aquesta actuació, que això té un nom.

I vostè, l'altre dia, en la seva compareixença, va respondre al nostre company diputat, l'Isaac Padrós, que aquest canvi només beneficia els alts càrrecs i que una consellera no és un alt càrrec. Doncs miri, escolti'm, llegeixo literalment. La Llei 13/2005, del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs, el que diu en l'article 2 és que «tenen la consideració d'alts càrrecs al servei de la Generalitat el president i els altres membres del Govern». Consellera, vostè és un alt càrrec. *(Aplaudiments.)* Per tant, a vostè li beneficia el que estan escrivint avui aquí en aquesta llei de mesures. I això, com l'hi he dit, té un nom, i és un nom molt lleig. De totes maneres, consellera, tinc bones notícies, tinc bones notícies per a vostè. No cal que es preocupi, perquè resulta que a aquest Govern aquí no dimiteix ningú, aquí no plega ningú, aquí no es cessa ningú, absolutament, encara que s'hagi votat i aprovat en aquest Parlament. Només cal veure la consellera Niubó, la consellera Paneque, la consellera Parlon, el director general Trapero, és igual, aquí, tothom agafat a la cadira, encara que el país sencer s'enfonsi amb vostès.

Catalunya es mereix absolutament una altra cosa. I, afortunadament, hi ha país; hi ha país malgrat aquest mal Govern. El poble català segueix sempre ferm i determinat a tirar endavant a pesar de que hi hagi les circumstàncies que siguin, a pesar de que hi hagi aquest Govern. Nosaltres som l'alternativa a aquest mal Govern que volem acompanyar i que volem ajudar el poble de Catalunya. I no tindrem de cap manera l'arrogància de dir que nosaltres, Junts per Catalunya, som la solució – afortunadament, la solució és el poble de Catalunya–, però sí que direm, molt fermes i molt convençuts, que nosaltres volem i podem ser part d'aquesta solució.

Gràcies, i visca Catalunya pròspera i lliure.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda, president, consellers, conselleres, vicepresidenta Albiach. *(Rialles.)* Primer de tot, m'agradaria fer un reconeixement, un reconeixement al Grup Socialista, perquè tant la consellera com els seus representants han estat avui molts minuts en aquest faristol, i la veritat és que s'ha de reconèixer parlar tant sense dir res, s'ha de reconèixer el mèrit del treball de distracció que han fet vostès. Però jo crec que, després de la seva actitud superba, després de la seva actitud un pèl prepotent, ja no enganyen ningú; ja no enganyen ningú perquè els mestres demà estaran al carrer, els metges estan també al carrer, els maquinistes estan també al carrer, els bibliotecaris, també al carrer. Centenars de col·lectius estan protestant per la situació de Catalunya. I, per molt que vostès facin focs d'artifici, per molt que vostès vulguin amagar la situació de Catalunya, jo crec que la societat a Catalunya comença a despertar, i això és una bona notícia.

Vull fer també un reconeixement als Comuns.

Fitxer 21

Prenguin-s'ho com vulguin, no?, però la veritat, i jo els faig la pregunta: No els dona a vostès vergonya de que fa uns anys portaven samarretes grogues aquí al Parlament i ara estiguin donant suport a un pressupost que ofega als mestres? No els dona vergonya, a vostès? *(Alguns aplaudiments.)*

I entrant en matèria, entrant en matèria, sovint ens volen vendre la llei d'acompanyament com una norma menor, un tràmit tècnic, un instrument burocràtic gris i sense importància, que simplement complementa els pressupostos de la Generalitat. Però la realitat és que és un cop de porta a la cara de qualsevol esperança de canvi a Catalunya. Els pressupostos que ens indiquen quant gasta un govern, però la llei d'acompanyament ens ensenya com pensa un govern.

Hi ha lleis que serveixen per transformar la realitat i n'hi ha d'altres que serveixen per blindar un model caduc. El text que avui debatem pertany indubtablement a aquesta segona categoria. Més enllà de la lletra petita, aquesta llei té un significat polític devastador. Certifica que el Govern de Salvador Illa s'ha plegat absolutament a la inèrcia. S'aferren a la mateixa recepta fracassada que es fixi a Catalunya, incapaços de trencar amb el passat.

Que ningú s'enganyi. No som davant d'una llei neutra. No som davant d'un simple instrument administratiu. El Govern, amb aquesta llei, confessa obertament que la seva prioritat no és servir Catalunya, sinó recaptar més i controlar més la vida dels ciutadans. Aquesta llei és la declaració oficial que per vostès el problema de Catalunya no és l'excés d'impostos, sinó que encara no es buiden prou les butxaques a tots. És la declaració que el problema de les nostres empreses no és la manca de competitivitat, sinó que encara tenen massa marge per decidir per elles mateixes. És la declaració de guerra a unes famílies que arriben ofegades a final de mes, acusant-les de conservar masses diners abans de que l'administració passi a recollir el botí.

I precisament per això el Grup Parlamentari Popular votarà en contra d'aquesta llei, perquè representa un model que combatem una manera de governar que ha fracassat i una visió que gira l'esquena a la Catalunya real.

Què està fallant a Catalunya? Perquè el problema no és la capacitat dels catalans. No falla el talent de les nostres empreses ni l'empenta dels nostres treballadors, ni el sacrifici dels nostres autònoms. El problema és un model polític que fa anys que castiga per sistema aquells que generen prosperitat. Catalunya s'ha convertit en un infern fiscal i aquesta llei ho confirma. I no ho diu el Partit Popular. Ho diuen les dades i ho pateixen els catalans cada dia: tenim el tram autonòmic de l'IRPF més alt d'Espanya; mantenim un impost de successions i donacions, que és un impost a la mort i que penalitza l'esforç de tota una vida; blindem l'impost sobre el patrimoni, un espantall per a les inversions que la resta d'Europa ja ha llençat a la paperera de la història; i mantenim quinze impostos propis, quinze, una autèntica anomalia confiscatòria a tot Espanya.

El més preocupant és que el Govern ha normalitzat aquesta asfíxia. Ja és normal aquesta asfíxia. Aquesta llei no introdueix cap canvi de rumb, respira continuïtat i resignació. Aquests dos primers anys del Govern de Salvador Illa han estat exactament iguals que els últims dos anys de Pere Aragonès amb Esquerra Republicana. És la continuïtat d'un model que considera que la societat ha de ser permanentment tutelada per buròcrates. Si haguéssim de resumir el seu model en una sola frase, seria aquesta: Catalunya no està empobrida perquè li faltin recursos.

Catalunya està empobrida perquè el seu Govern ha convertit la fiscalitat en una arma de càstig massiu contra l'esforç, la iniciativa i la prosperitat.

I la víctima principal d'aquest càstig és la classe mitjana catalana, aquella que treballa, estalvia i s'aixeca cada dia per pagar l'estat del benestar. I la paradoxa és extraordinària. Mai la Generalitat havia recaptat tant i mai les famílies havien tingut la sensació de rebre tan poc. A Catalunya es paga quan es treballa, es paga quan es consumeix, es paga quan s'estalvia i, fins i tot, quan s'hereta. El resum d'aquesta llei és sagnant: La classe mitjana ha deixat de ser la prioritat del Govern per passar a ser el seu caixer automàtic. Aquesta és la gran estafa i el gran frau de la prosperitat compartida de Salvador Illa.

Sota el cinisme de dir que és pel seu bé, trituren fiscalment la classe mitjana i el socialisme ho fa sent plenament conscient que, quan desapareix la classe mitjana, no guanya la igualtat, guanya la dependència i un ciutadà dependent és un ciutadà suposo que més obedient. La fiscalitat socialista no arruïna Catalunya en un dia. L'empobreix una mica cada dia, fins que arriba un punt que la pregunta és obligada: Quant més? Quant més ha de pagar una família catalana perquè aquest Govern en tingui prou? Quant més ha d'aportar un treballador perquè l'administració deixi de veure'l com una font permanent de finançament? Quant més ha de suportar un autònom per fer entendre a la conselleria de torn que la prosperitat no es decreta, sinó que es guanya cada dia aixecant la persiana?

Cada any recaptin més, cada any prometen més i cada any els catalans arriben més escanyats a final de mes. Aquesta és la realitat. I el socialisme fiscal mai considera que el problema sigui la despesa. Sempre considera que el problema és que encara queden contribuents per acabar d'escanyar.

Davant d'aquest deliri fiscal, l'única alternativa real és el Partit Popular. Vostès fa anys que intenten vendre aquest mantra que el Partit Popular és el partit dels rics. Ho repeteixen aquí a l'esquerra, però s'ho creuen de veritat? S'ho creuen de veritat? Es pensen que els més de vuit milions d'espanyols que ens van donar la seva confiança a les últimes eleccions generals o els gairebé 350.000 catalans que ens van donar la seva confiança fa dos anys, són rics? Són multimilionaris? No, senyors

diputats, són treballadors, són autònoms, són botiguers i són famílies corrents, que s'aixequen a les sis del matí per tirar endavant Catalunya.

Per això, som el partit de la classe mitjana. Perquè defensem que es poden tenir menys impostos i alhora uns serveis públics de qualitat. I sí, sí, *se puede*, sí es pot fer, perquè ja es fa. Es fa a les comunitats autònomes on governa el Partit Popular. Allà on l'esquerra radical no dirigeix la política econòmica, allà són residuals, perquè la gent ja no es creu les seves contes de fades. A vostès els molesta escoltar-ho, perquè voldrien que el monopoli del discurs social sigui sempre seu. Però els fets són tossuts. Després d'anys de receptes d'esquerres a Catalunya, els catalans paguen més que ningú i viuen pitjor que ningú. Menys burocràcia i més llibertat és el que li fa falta a Catalunya.

La nostra alternativa no és només abaixar impostos. La nostra proposta és un canvi cultural i polític profund. Exigim girar la truita. No a més regulació, no a més intervencionisme, no a més estructures mastodòntiques. Volem una administració petita allà on s'obre i forta allà on es necessita, més recursos per a la sanitat, per a l'educació, per a la seguretat i per a la dependència. Defensem fer gran Catalunya una altra vegada. No defensem un govern més gran, defensem una Catalunya més gran. Perquè la millor política social és aquella que aconsegueix que una família no necessiti cap ajuda pública per arribar a final de mes.

La prosperitat no neix als despatxos oficials ni neix a la suposada generositat de Salvador Illa i la seva prosperitat compartida. Neix als tallers, neix a les fàbriques, als comerços i a les llars. Governar bé consisteix a gastar els diners dels altres de forma excel·lent en els serveis públics. Consisteix a gestionar-los millor. Nosaltres creiem que els diners estan millor a la butxaca de qui els guanya. Creiem que una família sap millor que l'administració què necessita i que un emprenedor sap millor que un buròcrata del politburó socialista on han d'invertir els seus recursos.

Catalunya pot tornar a liderar Espanya si abandona d'una vegada per totes aquesta cultura d'esprémer al contribuent fins a l'últim ofec, perquè Catalunya no és pobra, està empobrida a impostos. Catalunya no té falta de talent. Té excés de traves. Catalunya no necessita més controls. Necessita més llibertat. No necessitem una llei

que acompanyi al Govern en la seva obsessió intervencionista. Necessitem un Govern que acompanyi els catalans en la seva voluntat de prosperar.

Per tot això, senyors i senyores diputats, votarem no a aquesta llei d'acompanyament. I ho farem dempeus, defensant la llibertat, el teixit productiu i el futur de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, per defensar la seva esmena a la totalitat. Té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señor presidente. Señor *president* de la Generalitat, *senyors consellers*, diputados, bueno, hoy no hablaremos de las habituales vías o rotondas; hoy hablaremos de presupuestos. El hecho de que hoy, 4 de junio de 2026, el Gobierno de la Generalitat nos presente su proyecto de presupuestos para 2026 y su ley de acompañamiento es el signo más evidente de su situación de debilidad y de desgobierno a la que nos han traído los socialistas. Recordemos que estamos hablando de unos presupuestos que debían haberse aprobado en 2025 para que entran en vigor el 1 de enero de este año y a 4 de junio comenzamos los debates de esta ley.

También hemos de recordar que este Gobierno ya hizo, en el mes de marzo, un anterior intento de presentar los presupuestos de este año y que hubo de retirar. ¿El motivo? Pues, que los separatistas de Esquerra Republicana aún no habían humillado y extorsionado lo suficiente al débil y sumiso Gobierno de Salvador Illa. (*Alguns aplaudiments.*) Y ahora, tres meses después, parece que los separatistas pues ya están satisfechos con las nuevas humillaciones que han impuesto a los socialistas y han permitido que vuelvan a presentar unos presupuestos muy similares, por no decir que son casi idénticos a los anteriores.

Bien, centrándonos en el contenido de esta ley de acompañamiento de los presupuestos, lo primero que hay que decir es que es una ley pues como el gobierno que la presenta. Es una ley gris, triste, sin proyectos ilusionantes, de final de una

etapa. Es una ley propia de un gobierno que no lidera, que no ilusiona, sin iniciativa, casi de trámite y que se limita a la mera administración de los asuntos públicos.

Pero paradójicamente, esto es una buena noticia para VOX, porque los socialistas nos han acostumbrado a que cada vez que toman alguna iniciativa es para perjudicar a los ciudadanos catalanes. Así, al menos por esta vez, no vuelven a subirnos fuertemente los impuestos o crean nuevos chiringuitos ideológicos. Algo es algo. *(Alguns aplaudiments.)*

El proyecto de ley que hoy debatimos supone la modificación de, si hemos contado bien, ochenta y tres leyes en vigor, ochenta y tres, y casi ninguna de las cuales tiene relación con la Ley de Presupuestos. Modifican leyes que regulan las incompatibilidades de los altos cargos, las policías locales, el Cuerpo de Agentes Rurales, el Patronato de la Montaña de Montserrat, el jurado de expropiación de Cataluña, la protección de los animales o la vitivinicultura y así hasta ochenta y tres leyes, con ochenta y tres objetos distintos. Que otros gobiernos, es verdad, hayan aprovechado también la ley de acompañamiento de los presupuestos para regular asuntos que no guardan relación con estos no supone que nos resignemos. Desde VOX, queremos alzar, una vez más, nuestra protesta por esta acción irregular. Nos encontramos, de nuevo –no es novedad– ante

fitxer 22

un caso de desprecio por parte del Gobierno de la Generalitat de la labor legislativa que debe realizar este Parlamento. Cada una de estas 83 leyes, salvo las pocas –son pocas– que tienen relación con los presupuestos, debería tramitarse ante este Parlamento siguiendo el procedimiento establecido, permitiendo así su estudio y debate parlamentario individualizado.

Como todos sabemos, la situación en Cataluña podemos resumirla con cada vez más impuestos, cada vez más gasto público político innecesario e improductivo, cada vez más servicios públicos deteriorados, motivados fundamentalmente por: su incapacidad para gobernar y –hay que decirlo, aunque no les guste– por la inmigración descontrolada que colapsa los servicios públicos. Y ya que cada vez pagamos más impuestos, al menos, al menos los servicios públicos podrían

funcionar mejor, pero no. Los servicios públicos cada vez funcionen peor. Y a esto hay que sumar la sombra eterna de la sospecha que siempre acompaña a las siglas del Partido Socialista, mientras nos entretienen con su burocracia asistimos, ya poco sorprendido, a las investigaciones sobre el posible desvío de fondos en sus campañas y a esas presuntas y oscuras comisiones de la época de Zapatero que vuelven a salir a la luz (*aplaudiments*).

Ante esta grave situación que sufren los ciudadanos de Cataluña, ustedes siguen priorizando su agenda ideológica que, de verdad, parece que les nubla la sensatez. Pongamos un ejemplo. Un ejemplo vale más que mil palabras. Artículo 57, modificación de la Ley 9, de 1991, del Institut Català de l'Energia. Modifican la composición de su consejo de administración, como se puede comprobar, ninguna relación con los Presupuestos de la Generalitat, variar la composición del Consejo de administración del Institut Català de l'Energia. Se establece que su Consejo de administración ha de contar, como mínimo, con una persona conocedora de la perspectiva de género interseccional; al leer el nombre del instituto, Institut Català d'Energia, uno piensa que su consejo de administración debe estar compuesto por ingenieros industriales de reconocido prestigio y experiencia profesional o profesores de universidad expertos en materia energética, pero no, no, no, los socialistas, para ellos lo importante no es que sea un experto en generación de energía nuclear, hidráulica o eólica, o experto en redes de distribución, sino que conozca la perspectiva de género interseccional. Sinceramente, cuesta tomarlos en serio, (*aplaudiments*) sinceramente.

Lo mismo ocurre con el Consejo de dirección de la Agencia Catalana de Turismo, modificado por el artículo 62 de esta ley. El Consejo de dirección tiene que contar, como mínimo, con una persona que sea conocedora de la integración de la perspectiva de género interseccional. Aquí han incluido en la palabra «integración», debe ser todavía más experto. (*Rialles.*) Alguien podrá decir, y con razón, que esto es anecdótico; puede ser, puede ser. Pero sinceramente, es muy revelador de cuáles son las prioridades de este Gobierno, ¿eh?

Así pues, al igual que el genial director de cine Luis García Berlanga hablaba en todas sus películas del Imperio austrohúngaro (*aplaudiments*) pues no hay acción

en la que los socialistas dejen de hablar de la perspectiva de género, aunque no venga a cuento.

En cambio, en VOX nos hubiera gustado que el Gobierno de la Generalitat hubiese aprovechado la oportunidad para bajar los impuestos que sufrimos los ciudadanos, las empresas y los autónomos catalanes. La presión fiscal es insoportable, pero el gobierno socialista ha preferido mantener la situación de asfixia fiscal para continuar con su elevada recaudación y poder gastarse nuestro dinero en mantener sus chiringuitos y su gasto político. Tendría además muchísimos tributos donde elegir, recordemos que Catalunya tiene el triste récord de ser la región española con más impuestos propios. Pues un año más, han aprovechado la oportunidad para suprimir un buen puñado de ellos, o podrían haber aprovechado para rebajar hasta hacerlo irrelevante el impuesto de sucesiones y donaciones, que grava, otra vez, la riqueza generada por las personas fallecidos y por lo que ya pagaran impuestos. Una vez más, el gobierno socialista ha desaprovechado la oportunidad.

También nos hubiese gustado que el Gobierno de la Generalitat tomase medidas para evitar el derroche de dinero público, reducir el tamaño del Gobierno, suprimir chiringuitos o eliminar gasto público político ineficiente. En VOX defendemos que muchos de esos chiringuitos deberían cerrarse mañana mismo por su nula utilidad más allá de convertirse en agencias de colocación de políticos en retirada. Como imaginaba en esta ley, no hay mención al cierre, por lo que su número sigue siendo tan disparado como los años anteriores y también aquí, nuevamente, han desaprovechado los socialistas la oportunidad.

En VOX también nos preocupa la ausencia de medidas para reducir la burocracia, simplificando y agilizando los trámites administrativos innecesarios. De hacerlo, se ayudaría a empresas y autónomos a invertir y generar riqueza, y también, también, a hacer más sencilla la relación de los ciudadanos con la administración, poniéndola a su servicio, y no al revés, y simplifican los trámites. Pues una vez más el gobierno socialista desaprovechado la oportunidad.

Para finalizar, desde el grupo parlamentario VOX hemos presentado esta enmienda a la totalidad de la Ley de Acompañamiento en coherencia con la que presentamos sobre la Ley de Presupuestos. Estos no son los presupuestos que Cataluña

necesita. El Gobierno de la Generalitat y sus socios comunistas y separatistas que le apoyan han vuelto a perder otra oportunidad de dar un giro radical a sus políticas y aplicar el sentido común. Ya sé que esto es mucho pedir, pero bueno. No se hace, como hemos comentado, ningún esfuerzo en disminuir el gasto público ineficiente y especialmente el político, más bien al contrario, se incide en aumentarlo. Tampoco se hace ningún esfuerzo para disminuir la presión fiscal que sufren los ciudadanos, las empresas y los autónomos catalanes y que ayudaría a crear riqueza y empleo.

Por todo lo anterior, desde VOX presentamos esta enmienda a la totalidad de la Ley de Acompañamiento de los Presupuestos de la Generalitat de Cataluña para 2026, que también lo es a su Gobierno en su conjunto.

Muchas Gracias.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé, moltes gràcies. No tenim davant una llei senzilla d'acompanyament. Amb l'excusa de facilitar l'execució dels pressupostos en realitat tenim una regla que modifica una seixantena de lleis, de decrets en matèries molt diverses, i tot això amb un únic procediment. No és una necessitat tècnica, sinó que és una decisió política fer-ho d'aquesta manera, concentrar les reformes i d'aquesta manera reduïm debat, la fiscalització i el control parlamentari, i és una manera de legislar que no només acompanya aquests pressupostos, sinó que expressa una manera de governar que es basa en decidir des dels despatxos i demanar després que el Parlament ho avaluï.

Entre..., i així ho veiem també amb aquests pressupostos que hem tingut davant, perquè entre aquests primers pressupostos, amb el primer projecte pressupostari, la llei de pressupostos i d'acompanyament, i aquest segon, hi ha hagut realment molts pocs canvis. El país, en canvi, sí que ha canviat. Llavors, per a què han servit aquests dos mesos? Perquè durant aquests mesos el que ha passat no és qualsevol cosa. Ha esclatat un conflicte educatiu que és segurament el principal conflicte social

que ha viscut el país en aquest període. La comunitat educativa ha posat sobre la taula un malestar profund, acumulat durant anys, que afecta les condicions laborals del personal educatiu, el finançament de l'escola pública, la inclusiva, el 0-3, el personal d'atenció educativa, les ràtios, la sobrecàrrega i, en definitiva, el model d'escola catalana.

Avui hem tingut un exercici exemplar de democràcia impulsat pels sindicats de l'educació. Han estat els docents qui han decidit i el missatge que han enviat al Govern és inequívoc: el que han dit és que no n'hi ha prou. El professorat d'aquest país acaba de dir al Govern que no està a l'alçada de l'emergència educativa, i el que planteja no és un conflicte menor ni corporatiu, és una impugnació de fons a la manera com s'està sostenint el sistema educatiu. I, sobretot, és un recordatori molt clar: que l'escola pública no pot aguantar indefinidament només amb la vocació dels seus professionals. El Govern s'ha vist obligat a moure's perquè hi havia mobilització, perquè hi havia vagues, perquè hi havia sindicats, claustres, direccions, famílies..., tot el col·lectiu educatiu dient que així no es pot continuar. Allò que ha obligat el Govern a asseure's no ha estat la seva voluntat de diàleg, sinó la força d'un conflicte social organitzat. Però quan aquest conflicte arriba al pressupost, gairebé desapareix. Els comptes tornen pràcticament iguals, no situen la pública al centre del sistema, no alteren les prioritats que han generat el conflicte i no incorporen una resposta a l'altura del que aquests mesos ha expressat la comunitat educativa. Això és devastador per al PSC, però també per a Esquerra i pels Comuns, perquè se'ns havia dit que calia temps, que calia negociar, que calia condicionar el PSC, que calia arrencar millores, però la prova del cotó és aquesta. Si entre el primer pressupost i el segon esclata el conflicte educatiu, el segon pressupost havia de demostrar que el Govern havia escoltat el país, i no ho demostra.

La comunitat educativa ha demostrat que la mobilització serveix, Esquerra i Comuns han demostrat que la seva negociació pressupostària no serveix. Sense Esquerra i Comuns no hi havia pressupostos. Ara, amb Esquerra i Comuns hi ha els mateixos pressupostos que abans, i el principal conflicte social del país no ha estat tingut en compte. En el moment decisiu, Esquerra i Comuns han acabat avalant uns comptes que mantenen intactes les prioritats del Govern, i això és el que importa. Perquè la pregunta no és quantes mesures s'han incorporat a l'acord, la pregunta és si han

aconseguit canviar el rumb d'aquest Govern, i la resposta és que no, no n'han canviat el rumb.

Però per nosaltres és evident que cal fer-ho, perquè el PSC no governa a batzegades ni es limita a gestionar el dia a dia. El que fa és presentar com a sentit comú una opció política molt concreta, garantir l'estabilitat als sectors que acumulen poder econòmic, introduir correccions socials limitades i evitar que els conflictes de fons posin en qüestió el model. Aquesta és la funció del seu progressisme, no transformar les estructures que generen desigualtat, sinó administrar les conseqüències; no confrontar amb els interessos que condicionen el país, sinó pactar-hi; no posar l'economia al servei de la majoria, sinó fer compatible el creixement dels de sempre amb mesures que permetin sostenir el relat social.

El Govern ens continua parlant de prosperitat compartida, d'inversions, de bones xifres macroeconòmiques, Però la qüestió no és si Catalunya genera riquesa, ja sabem que Catalunya genera, i molta, la qüestió és qui se la queda. Perquè no vivim en una crisi d'escassetat, sinó en una crisi d'acaparament. Cada vegada hi ha més gent que treballa, que cuida, que educa i que sosté aquest país mentre una part cada cop més petita concentra una part cada vegada més gran de la riquesa que es produeix, i això es veu en els salaris. Tenim sectors sencers que funcionen gràcies als sous tan baixos que la gent va de la feina a les cues de Càritas. Tenim models econòmics quan la precarietat, la temporalitat i la mà d'obra barata continuen sent una condició necessària perquè determinades activitats siguin rentables. Es veu en l'habitatge, quan comprar pisos és més rendible que produir béns o serveis útils i quan l'especulació continua determinant l'accés a un dret fonamental, i es veu també en el model territorial i ambiental, quan hi ha sectors que acumulen beneficis perquè no assumeixen ni els costos laborals, ni els costos ecològics, ni els impactes que generen sobre el territori. Aquest és el país real que s'amaga darrere

fitxer 23

aquest relat de prosperitat compartida. I davant d'això, que és el que fa el PSC?

Quan es tracta de l'ampliació de l'aeroport, aquí hi és. Quan es tracta de consolidar el model turístic que expulsa veïns i veïnes dels seus barris, aquí també hi és. Quan

es tracta de posar la Generalitat al servei d'una reindustrialització vinculada a la indústria militar, hi és. Quan es tracta de sostenir la col·laboració públicoprivada com a dogma o de preservar privilegis acumulats durant dècades en educació, també en educació, o en cures o en serveis, també hi és. Però quan es tracta de confrontar aquests interessos, desapareix. Aquest és el paper que el PSC compleix aquesta legislatura.

Van arribar prometent una nova etapa: la normalitat, el temps de la gestió i la superació dels conflictes. Però dos anys després, els conflictes continuen aquí. El conflicte educatiu continua obert; el conflicte lingüístic continua obert; la crisi de Rodalies continua condicionant la vida quotidiana de milers de persones; el cost de la vida continua pressionant les famílies; el conflicte nacional continua existint, perquè les grans decisions continuen condicionades per estructures de poder alienes a la voluntat democràtica d'aquest país.

La diferència és que aquests conflictes ja no es presenten com a conflictes polítics. Vostès els presenten com si fossin un problema de gestió. Si el conflicte educatiu és només una qüestió de negociació, doncs, ja no cal discutir el model d'escola. Si el conflicte lingüístic és només una qüestió de promoció del català, doncs, ja no cal discutir la subordinació nacional. Si el conflicte social és només una qüestió pressupostària, doncs, ja no cal que parlem de qui concentra la riquesa. I si el conflicte nacional és una pantalla que ja hem superat, no cal que parlem d'autodeterminació. Aquesta és la seva normalitat.

Ja ho sabem, el PSC no ha vingut aquí a resoldre cap d'aquests conflictes. Ha vingut a impedir que aquests conflictes alterin l'ordre existent. I és precisament per això, malgrat els seus discursos sobre la prosperitat, la normalitat i el progrés, els conflictes continuen aquí, perquè les seves causes continuen intactes.

Si el problema és que la riquesa es concentra, que el poder econòmic condiciona les polítiques públiques i que les grans decisions es prenen lluny de la majoria social, llavors, la qüestió nacional és material; no és simbòlica ni és emocional. És una qüestió de poder.

Quan no podem decidir plenament sobre el nostre model productiu, sobre les nostres infraestructures, sobre els nostres recursos, sobre la nostra fiscalitat, sobre les

condicions que fan possible viure en català, sobre les lleis aprovades democràticament per aquest Parlament, el problema no és només d'autogovern; el problema és de democràcia material.

Perquè la sobirania no és només una paraula bonica. És la capacitat real de posar límits als que avui no en tenen; és la capacitat d'intervenir sobre l'habitatge com un dret i no com un actiu financer; és la capacitat de planificar una economia que no depengui de sectors que viuen de salaris baixos, de depredació del territori i de precarietat; és la capacitat de blindar serveis públics i de garantir drets sense que cada un dels avenços acabi encallat en un tribunal, o en un ministeri o en una negociació amb l'Estat.

I, per això, l'alliberament nacional i l'alliberament social són inseparables. No, evidentment, perquè tota persona independentista sigui automàticament d'esquerres; no, evidentment, perquè la independència resolgui per si sola les desigualtats; no perquè canviïn l'Estat canvia automàticament el poder econòmic, evidentment, sinó perquè sense sobirania real, les eines per transformar el país estan limitades, i perquè sense un projecte de transformació social, la sobirania pot acabar sent només una nova administració de les mateixes injustícies.

I aquesta és la diferència de fons entre la CUP i el PSC i aquells que el mantenen al Govern. El PSC vol gestionar Catalunya dintre dels límits del règim del 78. Vol una Catalunya ordenada, integrada, útil als grans consensos econòmics de l'Estat, i sense capacitat de desbordar-los.

Vol una autonomia estable; no vol un país lliure. Vol una societat pacificada; no una classe treballadora organitzada. Vol una llengua protegida retòricament, però no una nació disposada a exercir el poder.

I la CUP batallarem per una altra cosa. Defensem que aquest país només podrà viure millor si la majoria de la gent que el sosté cada dia es converteix en subjecte polític. La gent que treballa; la gent que cuida; la gent que educa, que produeix; la gent que manté obert els serveis públics, que fa funcionar els pobles i les ciutats.

Al final, la classe treballadora dels Països Catalans, aquest és el subjecte que pot disputar el futur del país. No les elits que acumulen la riquesa; no els consells

d'administració que condicionen governs; no els qui venen estabilitat mentre acumulen beneficis, sinó la majoria treballadora.

Per això, una esmena a la totalitat a aquesta llei no és només una esmena a un instrument normatiu. És una esmena a una manera de governar, a uns pressupostos que no escolten al país i a un projecte polític que vol administrar els conflictes perquè res essencial no canviï.

La CUP presentem aquesta esmena perquè volem situar un altre marge de possibilitat, el de fer política des de les necessitats de la majoria, i no des dels límits que imposen els de sempre.

I sí, vostès avui tindran els seus pressupostos, tindran els seus vots, tindran l'acord, tindran l'estabilitat parlamentària que persegueixen, però no confonguin això amb un èxit polític, perquè el PSC ha fracassat en allò que deia que venia a fer.

Van arribar prometent una nova etapa: la normalitat, el temps de la gestió i la fi dels conflictes. Van arribar amb aquell manual de bon gestor, elaborat entre els despatxos de l'àrea metropolitana i de Madrid, convençuts que els problemes d'aquest país es podien administrar des de dalt, i la realitat els ha anat desmentint una darrere l'altra.

Els ha esclatat el conflicte educatiu, la crisi ferroviària, el deteriorament dels serveis públics, les desigualtats que travessen el país. Han aplicat la seva recepta de sempre: gestionar, administrar, pacificar, però gestionar no és resoldre.

I avui tenen els seus pressupostos, sí, però continuen sense tenir resposta per als conflictes que deien que venien a solucionar. Potser han descobert que no n'hi ha prou amb la gestió. No sabem si tenen la voluntat de canviar. Lo que sí que sabem és que fins ara no han demostrat tenir la capacitat de fer-ho.

Senyor Illa, a vostè el veig molt concentrat llegint el seu mòbil. Només li volia recordar que vostè no és Maragall, i així ens va. I així ens anirà mentre els seus socis continuïn sense adonar-se'n d'aquesta diferència.

Gràcies.

El president

I, en darrer terme, per defensar l'esmena presentada pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Després d'escoltar la seva intervenció, consellera, queda clar que vostès estan molt satisfets amb aquests pressupostos, i, francament, ho entenc, perquè quan un Govern gestiona més de 49.000 milions d'euros, és molt fàcil estar satisfet. El que no és tan fàcil és explicar als ciutadans, perquè vostès confonen una cosa tan simple com saber gastar més no és saber governar millor.

Consellera, si amb els 49.000 milions d'euros del pressupost, el país continua, d'aquí a un temps, amb els mateixos problemes, li farem una pregunta, perquè el problema no serà la falta de diners...

El president

Silenci, si us plau.

Rosa Maria Soberana i Bonet

...serà que sobren males intencions –gràcies, president. Hi ha lleis que resolen problemes, hi ha lleis que intenten millorar el funcionament d'un país, i després hi ha lleis com aquesta, que, és més despesa, més burocràcia i més ideologia. I tot això, per descomptat, pagat amb els diners dels ciutadans.

Els catalans paguem cada vegada més impostos, les famílies tenen dificultats per arribar a final de mes, i moltes empreses pateixen la seva burocràcia. El Govern ens presenta uns pressupostos rècords, i una llei d'acompanyament que serveix, sobretot, per continuar ampliant la maquinària administrativa.

Una maquinària que creix sense parar, una maquinària que cada any costa més, una maquinària que sembla existir més per justificar-se a si mateixa que no per resoldre els problemes del país.

Comencem per una qüestió que ja s'ha convertit en una tradició parlamentària, la famosa llei d'acompanyament, que no deixa de ser la llei òmnibus permanent. Una d'aquestes lleis que ho modifiquen tot alhora, una llei que toca articles d'una llei,

modifica un reglament d'una altra, altera les competències d'una tercera i introdueix canvis administratius en una quarta.

És una tècnica legislativa molt curiosa, perquè té un avantatge enorme pel Govern. Permet fer moltes reformes sense haver de debatre-les a fons. Es posen totes dins el mateix sac, es tramiten juntes i es presenten com una simple peça tècnica dels pressupostos.

Mai en la història d'aquesta Administració s'havia gestionat tanta despesa pública, i, davant aquesta xifra espectacular, ens preguntem, amb aquest volum de recursos, el país funcionarà millor?, les empreses tindran menys obstacles?, els ciutadans pagarem menys impostos?, els serveis públics funcionaran de manera exemplar?

Aquesta llei deixa molt clara la seva fe cega en la burocràcia, una fe gairebé religiosa, gairebé malaltissa. I si hi ha un problema, cal crear una estructura administrativa, ja sigui un nou observatori, una nova agència, una nova oficina o un nou comissionat, i així successivament, convertint-la en una mena de matrioixca burocràtica, saben?, aquelles nines russes que cada vegada que obres una estructura administrativa, dins en trobes una altra, després una altra i després una altra, i així successivament, i totes, evidentment, amb el seu pressupost, el seu organigrama i la seva justificació institucional.

Catalunya té un problema. Quan alguna cosa no funciona, en lloc de solucionar ho, creen un organisme per estudiar-ho, i així, almenys, el problema queda perfectament administrat, però no resolt.

Són com una indústria de polítiques ideològiques, que és una altra de les característiques que defineix aquests pressupostos. Són uns pressupostos on una part molt important de la despesa pública es destina a polítiques que no tenen res a veure amb les necessitats del nostre país.

I un exemple molt clar són les anomenades polítiques feministes, amb centenars de milions d'euros, plans estratègics, observatoris, campanyes, oficines, programes. La igualtat davant la llei ja existeix. Aquí encara existeix. Les dones tenim els mateixos drets que els homes, els mateixos drets civils i polítics, i també laborals, els mateixos que els home, Facin complir-la.

Quants milions més cal destinar a aquesta indústria institucional abans que algú decideixi que potser ja n'hi ha prou? Han convertit la Generalitat en una ONG internacional. Un altre capítol fascinant d'aquests pressupostos és la cooperació internacional. Catalunya destina grans quantitats de diners públics a projectes de cooperació al desenvolupament, en projectes repartits per tot el món. Projectes que, segons ens diuen, serveixen per transformar el planeta.

Tot molt noble, tot molt solidari, tot molt idealista, però aquí, aquí mateix, al nostre país hi ha municipis amb manca de recursos que no poden fer front a les seves despeses ni a donar els serveis als seus veïns.

Hi ha barris amb problemes de convivència, ciutadans que veuen com el cost de la vida no para de pujar, empreses que tanquen perquè no poden suportar més la pressió fiscal, i el Govern decideix que la Generalitat ha de continuar actuant com una mena d'ONG global. Francament, és difícil no veure-hi una certa desconexió amb la realitat del país. La Generalitat sembla que vol salvar el món, però s'oblida de salvar Catalunya.

Molts ciutadans tenim la sensació que el nostre propi país no és la primera de les seves prioritats. I aquest projecte de llei remarca i assenyala un Govern que desconfia de l'empresa i de l'economia productiva, precisament, en un país com és Catalunya, un país de petites i mitjanes empreses, d'emprenedors, un país de prosperitat històrica gràcies a la iniciativa privada.

Llegint aquesta llei, l'empresa continua sent vista amb una certa sospita. Més regulació, més control, més intervenció administrativa, com si la solució a tots els problemes econòmics fos la mateixa, més administració.

Les empreses catalanes competeixen en un món global cada vegada més exigent. Quan els altres països redueixen la burocràcia, aquí la continuem ampliant. En el fons, el problema d'aquesta llei reflecteix un Govern que ha perdut el sentit de les prioritats. Som el país de les prioritats invertides.

Governem més preocupats de satisfer agendes ideològiques que per resoldre els problemes del nostre país. El que necessitem, el que necessita Catalunya és que les institucions siguin properes al poble i deixin de posar traves.

Aquest projecte de llei és exactament el que ens esperàvem del seu Govern. Volen fer veure que hi ha simplificació i modernització, però continua l'espoli fiscal contra els catalans que treballen i produeixen.

Es venen com el gran avanç, perquè eliminen vint-i-dos taxes. Ja ho va dir la consellera, quasi que no ho notarem. M'ho crec. La majoria de les quals no les trobaran a faltar. En modifiquen setanta, però en creen tres de noves. Simplificar

fitxer 24

per amagar millor l'ofec fiscal, continuar mantenint i, en alguns casos, augmentar discretament la pressió fiscal. A Madrid continuen fent el gran saqueig de més de 20.000 milions anuals d'euros que ens espolien via dèficit fiscal econòmic.

Mirat amb una mica de perspectiva, el Govern ens explica que aquesta llei acompanya uns pressupostos valents i ambiciosos. Ambiciosos sí, en despesa partidista, en subvencions a entitats afins, en una Generalitat sobredimensionada augmentant els sous del Govern en gairebé 10 milions d'euros anuals.

Però, valents? Valents ho serien si haguessin rebaixat l'impost de successions, l'impost de donacions que castiga a qui amb el seu esforç vol deixar en herència als fills o familiars el que han aconseguit en tota una vida d'esforç i treball, o si haguessin rebaixat els trams catalans de l'IRPF per a les rendes mitjanes i baixes o eliminat l'impost de CO2, que penalitza especialment el vehicle privat que necessiten tants treballadors per poder desplaçar-se.

En lloc d'això, ens ofereixen deduccions per la participació comunitària a la conservació de la natura, tres-cents euros per fer bo el [#] ecològic. I perpetuen un model intervencionista que blinda la propietat privada, fomenta la dependència de les subvencions i manté la xarxa d'afavoriments mutus.

Tot plegat, una transformació digital dels procediments que sona molt modern fins que t'adones que l'únic que es digitalitza és la manera com et controlen millor i et multen més ràpid. Aquesta llei no és una eina per al progrés de Catalunya, és un instrument per perpetuar el model fallit del tripartit etern, ara amb cara de PSC, que ens ha portat a una sanitat que no arriba als 16.000 milions, malgrat els comptes

inflats, a una educació on l'ascensor social s'ha espatllat i a un estat del benestar que col·lapsa sota el pes d'una immigració descontrolada i d'un deute que ens escanya.

Aliança Catalana no donarà ni un sol vot a aquest frau fiscal embolicat en paper de regal administratiu. Votarem en contra d'aquest projecte de Llei perquè representa tot el que rebutgem, més impostos indirectes, més dependència de Madrid i menys sobirania per als catalans.

Tant els pressupostos com aquesta llei d'acompanyament no deixen de ser continuistes i rendisionistes. La llei i els comptes perpetuen el malbaratament, prioritzant subvencions a entitats afins a la immigració, propaganda als mitjans de comunicació, més augment de la despesa de personal i de partides ideològiques i una falta de catalanitat que fa feredat.

No prioritzant els catalans autòctons en l'habitatge, ajuts i oportunitats i continuant sense abordar l'espoli fiscal ni la gestió pròpia. Amb Aliança Catalana l'espoli s'acaba i punt. Aquesta llei és en realitat un contracte entre vostès, Esquerra i els Comuns per a un repartiment de subvencions, acords per poder mantenir el poder, poltrones i endollats varis.

Quina sort han tingut vostès amb Esquerra i els Comuns, no els ha calgut negociar, s'han rendit abans de començar. Els han sortit una ganga. Mai la submissió havia estat tan barata.

Visca Catalunya lliure i sobirana!

Bona tarda.

El president

A continuació poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. En primer terme, per fer-ho té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President. Consellers, conselleres, diputats, diputades. Avui és un dia important. Fa tres anys –tres anys– que no tenim pressupostos i és un dia important perquè es

reparteixen, es decideixen, decidim políticament sobre on posem, on prioritzem els recursos dels catalans i les catalanes, aquells que paguen els ciutadans i ciutadanes, els que es queden aquí, perquè molts no s'hi queden, malauradament.

Nosaltres volem explicar el nostre vot –el nostre vot. El que no farem és reinterpretar les posicions dels altres per després criticar-les, no, la nostra posició. Crec que no és un mal exercici polític.

La nostra posició neix de les nostres idees, de la nostra mirada, de com veiem les coses avui, tres anys sense pressupost. Una percepció que nosaltres tenim que es reclama per part dels ciutadans i ciutadanes una certa estabilitat, i això ho percebem. Un tensionament notable dels serveis públics, el resultat del referèndum avui d'educació expressa una manca de confiança, no?

Una pressió, per tant, i una tensió en els ciutadans respecte als serveis públics i també dels professionals. Una incertesa econòmica derivada de moltes coses, algunes externes, la situació mundial, la crisi energètica, les guerres que provoquen, doncs, la guerra aranzelària també, que pot generar un impacte, de fet el genera en la nostra economia i, de fet, el pot generar també en elements com els tipus d'interès o, per exemple, l'IPC, que pot generar moltes conseqüències en la nostra economia.

Tampoc podem obviar, perquè no ho volem obviar, com viu avui la nostra societat. Una societat que pateix precarietat en molts àmbits, en l'habitatge, en el treball, i que això alimenta la desesperança. Jo crec que aquest diagnòstic el podem compartir tots, el que no compartim segur són les causes i, per descomptat, les receptes.

Nosaltres som crítics amb el Govern. Van proposar gestió i creiem que no han estat a l'alçada en la gestió i tampoc en l'ambició. Avui tenen pressupost. El Govern pot gestionar un pressupost i, per tant, en aquest sentit no hi han excuses. Aquest és el context en què creiem que que no hi hagi pressupost no ajuda a res de tot plegat.

I, alhora, com a formació política d'esquerres, independentista i que vol ser útil, volem influir en els pressupostos. Volem que els vots dels nostres ciutadans, aquells que nosaltres representem, es vegin reflectits en les polítiques que fem. Per exemple, s'ha fet referència a la talidomida. Doncs sí, farem una esmena en aquest sentit, és clar, perquè és una necessitat. Influir és això, és arremangar-se i és influir.

I en aquest sentit, ho fem en tres prioritats, des del nostre punt de vista, essencials. Una de model del país. Quan governava Esquerra Republicana se'ns proposaven carreteres i ciment, nosaltres proposem trens; se'ns proposaven ampliacions d'aeroport al servei d'Aena i nosaltres proposem transició energètica; se'ns proposaven projectes que no compartíem, com el del Hard Rock, i nosaltres proposem un pacte nacional per la indústria, donar més recolzament al pacte nacional per la indústria i més recursos.

Sostenibilitat, un model diferent. Sostenibilitat, mobilitat responsable i una Catalunya sencera amb tots els mitjans per a tots els ciutadans que hi viuen, visquin on visquin, visquin a Llavorsí, Pepe, o visquin a Barcelona, a la ciutat de Barcelona.

Hi ha un segon vector rellevant, que és el reforçament dels serveis públics, un increment dels recursos en salut, també en l'àmbit de l'educació, per recuperar la confiança que necessitem que es recuperi en l'àmbit de l'educació, perquè és un termòmetre essencial per al benestar del nostre país, sobretot per al futur del nostre país, més mitjans, més recursos, més condicions laborals. També en l'àmbit de drets socials, més residents, més places de residència, l'equiparació, increment de tarifes que vagin en la línia de l'equiparació.

El manteniment d'una estructura fiscal que vam construir en els governs anteriors de Junts i Esquerra, que bàsicament és la mateixa que tenim avui, que ha permès consolidar ingressos per sobreviure tants anys, malauradament, sense pressupost, amb dèficits –quan governava Esquerra, raonables–, per reduir impostos en el cas dels que cobren menys de 33.000 euros a l'any, o que ha permès també prendre mesures en l'àmbit de la taxa turística i altres àmbits que creiem que, des del nostre punt de vista, són rellevants.

També hem volgut influir en aquesta llei en altres àmbits que són rellevants i que regula la llei d'acompanyament. Algunes qüestions vinculades a seguretat i als cossos de seguretat i emergències.

En l'àmbit de l'habitatge, que sí, nosaltres defensem que l'habitatge s'ha de regular perquè és un dret i s'ha de garantir aquest dret que està en risc, que, de fet, és una de les causes fonamentals de la tensió que viu la nostra societat i de la precarietat

en què viu tanta i tanta gent del nostre país, gent gran, molt particularment, i gent jove.

En l'àmbit de la simplificació administrativa o de la funció pública o la mesura del pla estadístic. Ens sembla molt bé aquesta mesura, mirin, perquè si mai –imaginis, eh?– hi hagués una oposició tan irresponsable que el volgués votar en contra, no es pogués fer, perquè són coses que no han de passar. *(Alguns aplaudiments.)*

I també en l'àmbit de més sobirania –de més sobirania– i el Consorci de la Zona Franca, que representa el quatre per cent del producte interior brut del nostre país, garantir que tingui una governança catalana, perquè és un motor econòmic. I quan parlem de pacte nacional per a la indústria i quan parlem que la indústria incrementi el seu percentatge respecte del producte interior brut del país, perquè creiem que així hi ha més llocs de treball, de més qualitat, amb més ingressos, amb més sou per als treballadors i treballadores, per això creiem que un motor econòmic com és el Consorci de la Zona Franca ha de tenir una governança catalana, perquè la seva prioritat sigui Catalunya i no l'estratègia, segurament legítima, però no la que necessita Catalunya d'un ministeri de torn. Per tant, un avenç essencial des de la nostra mirada.

Un acord de finançament, sí, és que fa quaranta-sis anys, eh?, quaranta-sis anys des del 80. Com a mínim, com a mínim mínim mínim, els qui estem en contra i denunciem l'existència d'un dèficit fiscal inacceptable hauríem de fer allò que se'n diu la revisió de vida, no?, mirar una mica enrere d'un mateix i veure què és allò que ha fet perquè aquesta realitat que no ens agrada, que és inacceptable, segueixi avui tan viva després de tants i tants anys.

Per tant, un acord de finançament que és el possible, des del nostre punt de vista, amb les majories que té avui el nostre Parlament i també el Congrés de Diputats, i un bon acord de finançament que redueix de forma important el dèficit fiscal que pateix el nostre país. Política útil, perquè les coses vagin millor i no pitjor.

I també el FLA, que la seva reducció també anirà molt bé per a les finances del nostre país. O avançar en sobirania a l'Agència Tributària Catalana dotant-la de més recursos, de més mitjans, de més fortalesa per poder assumir les competències, que les volem totes, com a formació que som, que reclamem la independència i també

reclamem, en el mentrestant, totes les competències possibles, tota la sobirania possible.

I també en l'àmbit de les infraestructures, perquè aquest escàndol que pateix el nostre país de propostes i de promeses de recursos en els pressupostos generals de l'Estat que després no es concreten, també esdevinguin una realitat i no pas i [#] que tinguem incidència i governança des de Catalunya per garantir que això no passi.

I també competències en l'àmbit dels Mossos, en aeroports, en ports i en d'altres àmbits.

Nosaltres presentarem esmenes, naturalment votarem en contra de l'esmena a la totalitat per tots aquests arguments que he dit. Presentarem esmenes –presentarem esmenes– en diferents àmbits, en sectors i amb gent amb la qual hem anat parlant en l'àmbit de micropobles, en àmbits importants des del punt de vista de projectes locals rellevants, de polítiques socials i d'altres.

Creiem que aquest pressupost, òbviament, no és el pressupost que hauria fet un govern amb majoria absoluta d'Esquerra Republicana. És el millor pressupost en el context de les majories parlamentàries que hi han avui.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

Fitxer 25

David Cid Colomer

Gràcies, president. Deia fa uns dies el nostre fan més gran, el fan més gran dels comuns, el senyor Sánchez Llibre, president de Foment, que els comuns volem socialitzar la propietat privada. Tant de bo. Tant de bo, perquè el que vivim avui a Catalunya és una partida de Monopoly. El que tenim és un procés d'acumulació de l'habitatge que impedeix que les classes mitjanes i les classes treballadores puguin

accedir precisament a la propietat privada. No podem competir amb tots aquells que entenen que el pis o una casa és un actiu de mercat. El seixanta per cent de les compres avui a Catalunya es fan al comptat. I mirin, les classes mitjanes d'aquest país no tenen 300.000, 400.000 o 500.000 euros per pagar un pis al comptat[#].

Socialitzar la misèria. Això és el que vol Foment i el tripartit de la patronal. Perquè, senyors de Junts, de tripartits n'hi ha molts i hi ha un tripartit de la patronal que és PP, VOX i Junts per Catalunya, que heu defensat *sempre* que un habitatge pot ser un pis turístic, que hi pot haver lloguer de temporada o que, evidentment, es pot viure de *coliving* i que ara, evidentment, un habitatge és simplement un actiu per poder fer negoci com si fos una acció de borsa, per sobre de la vida de la gent. I mirin, els hi vull dir una cosa, sincerament. Nosaltres el que volem és socialitzar el dret a l'habitatge. Ras i curt. Nosaltres el que volem els comuns és que l'habitatge sigui un dret i no un negoci, no una acció de borsa. Sí, socialitzar l'alegria i socialitzar l'esperança. No socialitzar la misèria i socialitzar la por, que és el que vol l'extrema dreta. (*Aplaudiments.*)

I els hi dic sincerament una cosa. Mirin, si mai la nostra presidenta és la vicepresidenta del Govern, ja ho notaran. I ho notaran els catalans per bé, però encara no ha arribat; no es posin tan nerviosos. I mirin, el que volem amb aquesta llei precisament és, sí, reforçar el dret a l'habitatge, amb mesures concretes que s'han d'incorporar encara fruit de l'acord que tenim amb el Govern. Bonificacions del cent per cent de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats per a les cooperatives. Definir exactament, sí, què és un gran tenidor, qui competeix directament amb els joves del nostre país, que no es poden comprar un pis o llogar-lo. O finalment, garantir un accés just a l'habitatge protegit, a l'HPO, també per a aquells que fan promoció privada.

I mirin, són mesures que funcionen. Poden dir el que vulguin. Massa a poc a poc, massa a poc a poc. Però la meva pregunta és que caigui un trenta-u per cent les compres d'edificis sencers a Barcelona és una mala política? És dolent per al país? Això és extremista? Que baixi el preu del lloguer a Barcelona o a Tarragona, això és una mala notícia a per vostès? Això és extremista? I mirin, sí, la llei s'ha de complir. Vostès, la dreta, són duríssims amb qui se salta la llei. Si tenen pasta, una mica

menys. Amb Shakira, una mica menys. Però vostès són duríssims. Sempre. Penes més altes, multes més altes. Ara, amb qui se salta la llei del dret a l'habitatge, res de res.

Sempre volen més policia, més policia. Tot s'arregla amb més policia. Ara, nosaltres posem en marxa cent inspectors per fer complir la llei del dret a l'habitatge i s'acaba el món. S'acaba el món. Com deia l'altre dia...? No? I ho deia també el nostre company Andrés García Berrio. Estem davant d'un govern que és massa tímid, massa poruc i massa fort, evidentment, amb els dèbils. Perquè acabarem veient abans una multa de 900.000 euros a un grafiter que a un fons voltor a Catalunya? Això pot passar? Pot passar, consellera? I mirin, per això, sí, volem una Direcció General de Disciplina en Habitatge, que sigui valenta i que li digui a Cerberus, a Blackstone, a New Amsterdam Developers, que Catalunya no està en venda i que no és un tauler de Monopoly.

I deia l'altre dia, en aquest cas el portaveu del PP, que són mesures –com era?– de naturalesa soviètica i comunista, que estàvem davant d'un pressupost de naturalesa soviètica i comunista. Miri, tinc una notícia per vostès: s'han fet soviètics i comunistes. Ho dic perquè el seu govern, el govern del PP a Eivissa, acaba de posar una multa de 800.000 euros a algú que ha llogat il·legalment una vivenda per un pis turístic. Són vostès, suposo, avui, no?, soviètics i comunistes. I mirin, és una mesura que deixa en mal lloc la valentia del Govern. Perquè, si el PP s'atreveix a Eivissa a posar un pal de 800.000 euros a qui se salta la llei del dret a l'habitatge, per què no ho fa un govern socialista?

I entrant en el tema de la fiscalitat. Miri, la gent no és tonta. Poden treure –no hi ha el senyor Vergés– tots els cartells –ja l'hi faran arribar–, es poden posar totes les samarretes, però, és clar, és a dir, si tu demanes una rebaixa de 2.000 milions d'euros a la vegada que estàs prometent més recursos per als professors, no quadra. I mirin, la gent surt avui al carrer reclamant, sí, millores, i tenen tot el dret a fer-ho. Quan governen vostès, la gent surt al carrer perquè no hi hagin retallades, perquè vostès, cada cop que manen, retallen drets, retallen sous, retallen pensions. Això són vostès.

I mirin, ja els hi vaig dir l'altre dia a la Comissió d'Economia. Tota l'estructura fiscal que està avui vigent a Catalunya la vam pactar els comuns amb Junts per Catalunya. Tota. Tota. La fiscalitat que es paga en IRPF, pactada amb Junts per Catalunya. L'impost de successions, pactat amb Junts per Catalunya. La taxa turística, pactada amb Junts per Catalunya. El gran impost a les elèctriques, pactat amb Junts per Catalunya. I mirin, és que jo ja al final, és a dir, quan pactem nosaltres, som extremistes. Ara, quan pactem amb vostès, no. Aleshores, fem un servei al país. Jo crec que s'han d'aclarir. Perquè vostès s'han convertit en el partit del no. Volen més recursos? Sí, volen més recursos, però «no a la fiscalitat justa», «no a la condonació del deute del FLA», «no a les bestretes del finançament», «no al nou sistema de finançament», «no al Consorci d'Inversions». I això sí, no als comuns. Això ja va de *saque* i ja ens ho sabem.

Però, mirin, el que és extremadament estrany –o potser no és tan estrany– és que vostès, quan no governen, mai, mai, en més de quaranta anys, han votat vostès un pressupost. Mai. I mirin, jo és que la seva cantarella ja me la sé. Ja me la sé, la seva cantarella. Quan governen vostès i acorden vostès amb qui sigui, eh?, amb el PP, amb el PSOE, amb nosaltres, jugada mestra. Ara, quan pacten els altres, especialment si és Esquerra Republicana, això és una traïció a Catalunya i s'ha d'aturar tot. És a dir, és que ja ens ho coneixem. I mirin, si era tan senzill –tan senzill– el concert econòmic, per què no van situar una línia vermella a la investidura de Pedro Sánchez? Perquè en la investidura de Pedro Sánchez, Junts per Catalunya i els Comuns vam votar el mateix i van col·locar, evidentment, mesures que a mi em semblen transcendents. El català a Europa, la llei d'amnistia. Però, si era tan senzill el nou sistema de finançament que fos el concert econòmic, per què no ho van col·locar com a línia vermella?

I mirin, sincerament els ho dic, vull acabar aquest debat amb una constatació i un agraïment. La primera constatació per a Junts per Catalunya és que, sí, marquem el rumb del Govern. És veritat. Marquem el rumb del Govern en matèria d'habitatge. Un govern que va massa lent i que moltes vegades es despista. I també els hi dic, no demanarem perdó per fer-ho i no els demanarem permís per fer-ho. No ho farem. (*Alguns aplaudiments.*) No ho farem. Nosaltres tenim un model de país, un model de país on la gent es pugui pagar un pis amb el seu salari. Volem una Catalunya on la

gent pugui pagar l'habitatge. Sí. Volem una Catalunya on el tren i el bus siguin una prioritat. I sí, volem una Catalunya on qui més té més paga. Hi insisteixo, no els demanarem permís. Perquè nosaltres som tant o més catalans que vostès. Nosaltres estimem Catalunya tant o més que vostès i, en definitiva, Catalunya no és seva. És de cada un dels 8 milions de catalans que viuen a cada racó del país, que a vegades se'ls oblida.

I finalment –també els hi vaig dir– vull acabar amb un agraïment. També a Junts per Catalunya. Moltes gràcies. Els hi dic moltes gràcies, de debò, perquè la nostra capacitat de decidir, d'influir i, per tant, de condicionar el Govern és directament proporcional a la seva incapacitat d'arribar a acords. Moltíssimes gràcies, perquè, si vostès volien impedir que nosaltres fóssim decisius, ho tenien molt fàcil: haver pactat el pressupost amb el Govern de la Generalitat. I es pot fer. Es pot fer. Mirin, si és que ho hem fet nosaltres. 2020 i 2022: governaven vostès. Mirin, suposo que no hem canviat gaire. Jo soc més gran, tinc algunes canes, però jo els hi dic: jo votaria avui el mateix –el mateix– a l'IRPF o a successions que vaig votar al 2020 i que votaria ara. El mateix que vaig votar al 2020, que és el mateix que van votar vostès.

I mirin, vaig acabant. Nosaltres sí, seguirem pensant en el país i no en el partit, que és el que fan vostès. Seguirem incidint, seguirem influint i seguirem decidint, negociant, exigint –quan calgui també des del carrer– i fent política. La política que hem après sempre. L'hem après des de Salvador Seguí, la vam aprendre des del PSUC, l'hem après des del govern de la Generalitat de Maragall, des de les alcaldies de Barcelona, el Prat, Tortosa i, per exemple, avui, sí, Santa Perpètua. Acomiadem la nostra alcaldessa, Isabel Garcia, des de l'església de Sant Medir, on es va fundar Comissions Obreres. Això és el que som nosaltres i el que hem estat sempre.

Seguirem fent avançar Catalunya, pesi a qui li pesi. Fent un país on es pugui pagar la gent la seva vivenda, pugui agafar el tren per anar a treballar i tingui uns serveis públics forts. Habitatge i trens. Trens i habitatge. Això som els comuns. Això fem els comuns. Això volem per al nostre país. Una Catalunya forta i justa.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, president. Conselleres, consellers, president Illa. Honorable consellera Romero, desitjo que millori. I bona tarda a tothom. Soc l'últim, o sigui que això va finalitzant. I per començar els vull transmetre una confiança. Confiança en el país, confiança en les institucions i confiança en les nostres potencialitats. Superem la política del tot o res que molts d'aquesta cambra practiquen, perquè aquesta política del tot o res només condueix al res i a nosaltres no ens hi trobaran, aquí. I molt menys practiquem la política del pitjorisme, que tant agrada a alguns quan estan a l'oposició.

A nosaltres ens trobaran en l'escolta, el diàleg i l'acord. I reivindiquem els pactes, perquè s'ha de ser més valent per pactar que quedar-se a la trinxera i criticar tot el que fan els altres. És cert que no hi és el senyor Vergés, però crec que s'ha equivocat de debat. Sembla ser que no li ha agradat el que ha dit la seva presidenta aquest matí. Molta reclamació, molta queixa, molta denúncia, però quan toca assumir instruments, responsabilitats i governança, els hi apareix la por. I nosaltres no en tenim pas de por. Junts arriba tard i malament. Arriba tard per al nostre país i arriba tard per al vostre partit. Junts no sap on és; deu seguir estant al racó de pensar. I, si us plau, tornin a la centralitat. Deixin la rauxa d'alguns i tornin al seny de la majoria, que el país els està esperant.

Fa dos anys les catalanes i els catalans van ens encarregar posar-nos d'acord. Això implica cooperació, actitud constructiva i lleialtat institucional, sempre en defensa del bé comú i dels interessos de Catalunya. Alhora, també van assenyalar que volien solucions, no culpables. Volen responsabilitat, ambició i sentit comú per posar Catalunya en marxa. I encara ho volen avui. Vam arribar a dos acords d'investidura que s'estan complint i ens en sentim orgullosos. No ens n'amaguem. Al contrari, els reivindiquem, perquè demostra que la cooperació sempre és més beneficiosa que la confrontació. Sempre. I això no vol dir renunciar als principis de cadascú. Vol dir sentit de país, sentit de deure i sentit de responsabilitat. Perquè cada moment reclama la seva ambició i la seva responsabilitat, sent fidels a la veritat i a la realitat.

Nosaltres complim, com fem sempre, encara que les coses importants no es canvien ni en un dia ni en un curs.

Com s'ha dit durant el matí, Catalunya necessita uns pressupostos que permetin posar tots els recursos al servei dels interessos de les ciutadanes i dels ciutadans. És evident que tenim molts reptes, però també la voluntat d'afrontar-los i solucionar-los, fent que la prosperitat generada arribi a tothom i a tot arreu, sense importar com es diguin, a quin déu resin o quin sigui el color de la seva pell. Del que es tracta és de generar prosperitat compartida. És a dir, millorar les condicions materials de la gent amb optimisme pel futur.

I *socialisme* és una paraula bellíssima. I el socialisme del que és possible encara és més bell, que és el que fem, és l'esperança material. Especialment ara que l'extrema dreta vola baix,

Fitxer 26

ara que la crueltat sense argument impera, com hem vist, ara que es destrossen els grans consensos, hem de generar certeses i il·lusió per un futur millor, i els pressupostos i la llei de mesures que l'acompanyen són certeses per una Catalunya millor.

Davant d'aquests grups que escampen la por i l'odi, tenim una mala notícia: Catalunya tria esperança, perquè, entre l'esperança o la por, Catalunya sempre ha triat l'esperança, i és el que seguirà triant. (*Aplaudiments.*) Davant d'aquells que només plantegen la supressió d'impostos i d'organismes públics, cal recordar una evidència elemental: no es pot tenir tot alhora. No es poden reclamar rebaixes fiscals generalitzades sense assumir que això acaba tenint un impacte directe sobre la capacitat de finançar els serveis públics i sobre la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes. Si es redueixen els ingressos, tard o d'hora arriben les retallades. I és que la realitat és tossuda: no es poden abaixar impostos de manera permanent i al mateix temps incrementar la despesa pública, com la llista de la compra del senyor Canadell. Senzillament, els números no surten.

En canvi, el que sí que podem és millorar l'eficiència i l'eficàcia del sistema fiscal, i aquesta llei de mesures ho proposa; per racionalitzar el règim vigent, se'n deroguen vint-i-dues, tal com ha explicat la consellera. Apostem per la redistribució de la riquesa a través de la fiscalitat, i per això aquesta campanya de la renda hem reforçat la progressivitat de l'IRPF, fent que els que menys tenen paguin més menys i que els que més tenen paguin una mica més. Aquells que tenen una renda inferior de 33.000 euros, que són sis de cada deu catalans, estan pagant molt menys. El que hem fet és reforçar la progressivitat de l'impost, corregir desigualtats i redistribuir la riquesa, perquè sense impostos progressius no hi ha estat del benestar i sense estat del benestar no hi ha classe mitjana. I l'infern –que alguns en parlen aquí–, si és que n'hi ha, és per als defraudadors fiscals.

Què més proposa aquesta llei de mesures? Una Generalitat àgil i sense menystenir drets i deures; menys burocràcia i les mateixes garanties. Per això proposem millorar la funció interventora, agilitzar el control intern, integrar els sistemes de gestió, establir una carrera professional moderna dins de l'Administració i dignificar les pràctiques de totes les administracions. I no ho fem sols; el món local és clau. Per això atenem les demandes del món local en referència a la gestió de les policies locals, i proposem tres mesures: la primera, evitar el *dumping* entre agents i ajuntaments; la segona, un règim específic de sancions per als casos d'assetjament, i la tercera, actualitzem el règim de paritat per assegurar la transparència i eficàcia. La Generalitat, senyores i senyors, no pot ser governada d'esquenes als ajuntaments, sinó tot el contrari, amb la màxima cooperació, i els que venim del món local ho sabem.

I també volem una Generalitat més proactiva, que acabi amb la política de capelletes, per ofertar el conjunt de polítiques públiques als catalans i les catalanes. Sabem d'on venim, sabem cap a on anem i sabem com ho volem fer. Les institucions són patrimoni de tothom i estan al servei de tothom; posem-les al servei de la seva gent amb solucions i no amb excuses. Avui queda clar que nosaltres aportem solucions i d'altres, bloqueig. I, sobretot, avui queda clar que Catalunya disposa d'una majoria de progrés.

I acabo. Catalunya sempre ha estat un país modern, amb arrels sòlides i profundes, segur de les seves possibilitats i amb ambicions clares. Exercim el nostre autogovern amb sentit de país, de deure i de responsabilitat, perquè el Govern es fa cada dia, i amb el pas que fem avui caminem cap a una Catalunya millor per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots en contra, 66 vots a favor i cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte han estat rebutjades, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT